

PARASZT.

EÖREGH Miklós ott ült a hosszú kocmaasztal végén. Lábszárait elnyújtotta törzstől bokáig, két keze könyökig ereszkedett a nadrágzsebbe, az egyik keze olykor előhuzakodott a pohárig s a tekintete egyre jobban elsötétedett, amint haragos villanással végigsöpört a düledező poharak, gyúrt asztalkendők, kifosztott gyümölcsöstálak vacsoraromjai fölött és szúrós-keményen megállapodott az asztal átellenes végén. Nézte az asszonyt.

Az cigarettát pergetett vékony ujjai között, játszott, ingerkedett a tűzzel, kicsire nyitott száján maga elé lehelte a füstöt s mire szétbomlott a pillanatnyi, lila függöny, szemének sarkából odavillant kurtán a másik végre, hogy még mindig mérges-e és ha igen, csak mérgeskedjék tovább is az az ember.

A báró, aki egész este szakadatlanul tette a szépet az asszony körül, oldalt dőlt a két lábra billentett széken, uraskönnyedén az asztalnak könyökölt, közel az asszony könyökéig s a fejét is olyan közel tartotta, hogy az arca már szinte belefürdött az asszony meleg lélekzetébe. Vizsgálódó, lassú pillajártatással úgy nézegette, mintha magába akarná szippantani.

— Hej, Dódi comtesse — és sóhajtott egyet. — Hej, Dódi comtesse!

— Mit hej? — nevetett az asszony. — És már különben se comtesse. Már egy éve nem. Berkess maga a legfeledékenyebb ember a világon.

A báró a fejét rázta rendületlenül. Régebben azt hitte, hogy ő fogja Dódit feleségül venni, a rokonság is szívesen adta volna, aztán gyűtt ez az ember, az összes hétszilvafákkal, ez a pallérozatlan bugris. Igazán nem érti, hogyan csavarhatta el a Dódi fejét? Erre gondolt s hegyes állat ráeresztette a sötétkék atillára, szőke bajusza alatt becsmérő, gúnyos mosollyal s a vállát rángatta sűrűn, amitől a hadiérmekek is összecsörrentek az aransujtás fölött.

— Azt hát nem. — felelte Dódinak. — Maga nekem mindig comtesse marad, akárkinek lett is a felesége. A vér nem válhat vízzé, bárhová is folytatják.

Az asszony bosszankodott ezen a beszéden, de nem mutatta, az ura miatt nem, csakazért is nevetett és úgy nevetett, mintha csiklandós kellemeességeket suttoztak volna a fülébe. A báró meg még jobban neki-buzdult ettől, áthajolt a szék támláján és hátrasúgott a

cigánynak, hogy tudja-e mi a comtesse nótája? No ha igen, hát csak húzza a fülébe szépen s a húrok máris harsányan rázendítettek, közel, egész közel az asszony füléhez: Ej, haj gyöngyvirág, teljes szekfű, szarkaláb, bimbós majoránna... Dódi lehúnyta a szemét, igaz, hogy jobb szeretné, ha az ura húzatta volna, mint máskor, sokszor, de akár-hogy is van, ez mégis az ő nótája, benne egy csomó emlék is, ami mind az övé és leeresztett szempillákkal tovább dúdolta halkán: Ha ker- tedbe mehetnék, ha ott rózsát szedhetnék, mindjárt meggyógyulnék...

Eöreg Miklós legszívesebben nagyot rugott volna az asztalba, hogy italostúl, mindenestül ráboruljon feleségére, báróra, meg az egész eszem-iszom, mihaszna bandára, de megkeményítette magát, csak a kulcsokat markolászta összebb a zsebében, hogy a tenyerén kiserkent a vér.

A báró nem tudott nótázni, hát csak a száját tátogatta s bele-mordult olykor a cigányszóba, meg a mutatóujját nyújtogatta, tán-coltatta, ami olyan mulatságos volt, hogy Dódinak össze kellett harapnia a száját, hogy hangosan föl ne nevesse. Így aztán csak parányi mosoly tapadt meg az ajkakon, amiben a báró az egyetértés néma üzenetét vélte felfedezni s mint aki már tisztában van a dolgával, koccintásra kapta föl a poharát, fél mozdulattal hátra szúrt Miklós felé s gúnyos mosolyt csöppentett a szájaszélére.

— Éljen a köznemesség.

— Csak vigyázzon, hogy meg ne hallja — mondta Dódi.

A báró a vállát rándította:

— Bánom én?... Egy ilyen asszonyért?... Lehet banni valamit az ilyen gyönyörűért, paripaszépért?

— Paripaszépért, paripaszépért? — s az asztalvégen is hallani lehetett, amint Dódi nevetve ismételte. — Ezt szívből köszönöm magá-nak Frici báró, hiába, maga mindég tud valamit mondani, amit még sohasé hallottam.

— Még azt se? — s a báró egy pillanatig nem volt afelől biztos, hogy most megdicsérték, vagy kinevették-e?

A szék megreccsent Miklós alatt, mintha ki akarná rúgni, aztán megült mégis s fekete, tömör bajusza két összehúzott ajkába horgadt.

Az intézőné átintezetett az urának, hogy mi van itt? Az csak a vállát rázta, nem az ő dolguk. Csak semmi fölösleges locsogás. Már az is nagy butaság volt, hogy az asszony kifecsegte Miklós nagyságos úrnak, amit az öreg kastélyban áthallott az ékszerosztzkodáskor. Meg is mondta, hogy ma aztán fogja be a száját, tőle vihorászhat és viháncolhat a huszártisztekkel amennyit csak akar, de ha komolyba ártja magát ismét, Istenuccse...

Két másik huszár is volt ott, akik a Panni comtesset vették közre, a kisebbik Saáry lányt, aki még lány volt. Kurjongattak, meg énekeltek, a cigányhúrok is egyre dévajabbul zengtek, csak Eöreg Miklós hallgatott szakadatlanul, sötétre vált arccal, mint a kék égboltozat

határán egyetlen komor felleg s ha ránéztek, mindenki érezte, hogy itt még készülődik valami.

Saáry Tamás gróf, a két lány boldogult apjának öccse s a kisebbiknek, Panninak törvényes gyámja, aki Dódi mellett ült jobbról, levette szeméről a monoklit, megtörölgette a zsebkendővel, aztán visszaültette ismét a szemébe. Elmosolyodott vékonyan, amint a báró nekihangoskodó mondataiból néhány udvarlásos szó a füléhez csapódott. Közben óvatosan átpillantott Miklósról s azt mondta magában, hogy úgy kell a parasztnak. Csak udvaroljon a báró s örült azon, hogy az bolygatni kezdi a házastársi békét. Mert úgy volt, hogy Dódi comtesse már nagykorú volt és minden okos szó, meg rokoni tiltakozás ellenére, makacs fejjel keresztülvitte ezt a házasságot. Ezzel az emberrel... De hiszen ha az apjuk még élt volna, ez se ment volna ilyen simán, vagy legalább is nem az örökreszen belül, amit így sajnos, nem lehetett elvádolni tőle.

— Aztán mondja Dódi comtesse — suttogott tovább a báró — mindég ilyen álmos egy bumfurdi ember ez a maga... minek is mondjam? — Uram.

— Nevezdük annak. Meg se mukkant, amióta itt van. Se íz, se vér.

— Se vér? — ismételte Dódi lassan s az ajka átpirosodott s kigömbölyödött öblösen a széleken, de nem mondta tovább, hogy mit érez arról a vérről. Átnézett a másik végre, ahonnan az a farkasvillogás süjtött reá. Hosszan állta, szinte gyönyörködve, de dacosan is kissé, csöndes-némán átküldött asszonyi fenyegetődzéssel. Mintha párbajt vívnának az asztal két végéből. Mulatságos játék.

— Ne nézze már annyit — szólt rá a báró.

— Aztán mért ne nézném? — s már kissé ingerült lett a Dódi hangja. — Hiszen az uram.

— Épp ez az! Hogy adhatta ezt a patyolatszépségét ilyen agyagtúró szántóvetőnek?

Gyors mozdulattal az asszony mezítelen karjához értette a kezét, mintha gyümölcsös ágat rázna:

— Hogyan?

— Nézze kedves Frici báró — és hideggé váltan elhúzta a kezét. Aztán nem folytatta, torkán akadt a szó, mert Miklós mintha fel akarna pattanni, két tenyerével rásúlyosodott az asztalvégre s két hosszú ér, mint két lilás felkiáltójel, kiduzzadt hirtelen sápadó homlokán. A gróf is odanézett s mielőtt Miklósból kitörhetett volna a vihar, hozzája sietett gyorsan s egy széket húzott melléje.

— Miklós kám, holnap vissza kell utaznom s még nem is beszélhettem veled az egyezségi szerződésről.

Miklós ránézett, már mondani akarta, hogy a fene bánja ezt mostan, aztán mégis erőt vett magán, hátrabillent a széken s kitergegett erős ujjai, a ki nem öntött harag görcsös mozdulatával ökölbé húzódtak az asztal fölött. Mégegyszer átpillantott a báróra, aztán nagyot fújt és halk morgással mondta:

— Még ma úgylátszik megverek valakit.

A báró jobbnak látta óvatosan elkerülni Miklós tekintetét, a kezét is tovább húzta az asszony mellől s kenyérmorzsákat söpörgetett el a közelből, mintha az előbb is csak az lett volna a gondja.

A gróf jóságos kegyességgel csillapította Miklóst:

— Ne bomolj már fiam. Azért mert elbeszélget a feleségeddel? Meg ilyenkor az asszonyok is hibásak — tette hozzá, hogy azért a tüzet is élesztgesse. — A nő már csak olyan, hogy mind elúnja magát, ha nem udvarlással szórakoztatják.

Tamás grófnak kellemes, puha hangja volt, aminő csak azoknak a torkában nevelődik, akiknek sohase kellett jajt kiáltaniok kenyérért, gondért s még a parancsot is olyan halkán osztogatják, mint a lépteket puha, süppedéses szőnyegen. De Miklós épp ezt a hangot nem állhatta, ezt a sok-zengésű gégeöblögetést, meg a figyelmes és mégis leereszkedő mosolyt. Különben pedig magától is tudja, hogy az asszony a hibás, de minek piszkálódik ezzel még ő is, ha sokat mérgesíti, a végén még neki is megmondja a magáét. Aztán úgy tett, mintha nem is látná az arany cigarettatárcát, amit a gróf felpattantott és kínálással nyújtott eléje. Tamás gróf meg elmosolyodott ezen, ujjai végével kibillentett egy cigarettát, lángot vert az öngyújtóval és mélyen nagába buktatta a füstöt.

— Szóval, kérlek, arról van szó — folytatta aztán — hogy az illetékkirovási terhek alól szabaduljunk, főként a ti érdeketekben. Mert ha az ingóságok leltárát, a kevés ékszerrel, ami szegény Bea tant után megmaradt, a gyámhatóság elé terjesztjük, akkor az illetékkirovás hivatalból megtörténik. S ez horrendum költség. Az egész örökség nem ér meg annyit.

Miklós figyelni kezdett, de gondolatainak másik fele tovább is az asszony körül bujkált sötéten.

— Katinka grófnő és én — beszélt tovább a gróf, aki Miklós előtt sohase említette másként a nővérét, csak grófnő, vagy Katinka grófnő, mintha ezzel is jelezni akarná, hogy a maguk részéről nem tekintik őt rokonnak — néhány nappal szegény Bea halála után átnéztük az összes ingóságokat. Magam se hittem volna, hogy a sok hiábavaló kacat között, amit garmadába gyűjtött a megboldogult, alig legyen valami jóra való érték. Alig néhány darab ékszer. Az a gyanúm, hogy még életében szétosztogatta boldog-boldogtalannak. Mert néhány szép szóval mindent ki lehetett csalni tőle. Sose is tudott józanul gazdálkodni. No de azért maradt utána egy-két darab. Mondom az illeték igen magas volna s ha én, meg a grófnő el is viselnők valahogy, de főként a ti érdeketekben keresni kell valami okos megoldást. Megtárgyaltam a dolgot a fiskális-sal és már sikerült is találnunk egyet.

Belső zsebéből kiemelt egy írást, kitergette gondosan s a monoklit beljebb igazgatta a szemén.

— Ez csak úgy lehetséges kérlek, hogy egy intern megállapodást

kötünk magunk között, ami azonban nem kerül a gyámhatóság elé. Ebben kérek de facto felsoroljuk az összes ékszereket, ami a megboldogult után maradt. A tényleges osztozkodás természetesen ezen az alapon történik négy részben és egyenlő arányban, köztem, a grófnő és boldogult bátyám leszármazottjai, nevezetesen Dódi és Panni között. Van aztán egy másik megállapodás is — és a gróf újabb írást teregetett szét az asztalon — amelyik a gyámhatóság elé kerül. Ebben csak egy részét valljuk be az ékszereknek. Magam részéről nem vagyok híve a sundambundam dolgoknak, de az se megy, hogy illeték címén lenyúzzák az emberről a bőrt.

A hangja elmérgesedett, mint mindég, amikor fizetnie kellett. Főként adózás címén. Mert kész bolsevizmus, amit manapság a nemesi és főnemesi birtokos osztállyal művelnek. Még csak hagyján, hogy az a Kossuth felszabadította a jobbágyokat és elvette a földesúrtól a munkaerőt. No de jó, legyen a jobbágy is ember. Hanem az már mégis csak példátlan, hogy ugyanakkor elvették tőle a föld egy nagy részét is. Azt a földet, amit az ősök szereztek a hazának tett szolgálatokkal, hősiességgel, csatában. És az adómentesség se volt érdemtelenül szerzett joga a nemes embernek s azt is megszüntették. Elvégre ez a nemesiség védte az országot ezer esztendőn keresztül a török, a tatár, meg az osztrák ellen. Arra jó volt, arra igen, hogy a véret hullassa. De ma-holnap már kevesebb joga lesz a saját hazájában, amit az ő ősei szereztek, mint a sarki zsidónak. Csupa adó, meg vám, sőt ha a birtokára megy, megállítják a kocsiját a városi határban, még azért is fizetheti a vámot. Ő, gróf Saáry Tamás, akinek az ősei nádorok, országbirók voltak s a fél vármegye őket uralta. Aztán mindennek tetejében ez a mostani földbirtokreform. Egy tagban háromszáz hold földet metéltek le a birtokából. S tetejébe még a mágnásokat vádolják hazafiatalansággal. Rongy zsidó firkászok. Mindenki beléjük törli a kapcáját. S a kormány nem lát semmit. Az is a zsidókkal paktál. Kész bolsevizmus ez itten.

Miklós szeretett volna odavágni, hogy nem úgy van ez. Valamikor csakugyan a nemesi osztály volt a nemzet, de ma már minden polgáré. Az is adózik vért is, meg pénzt is, a maga módján sokkal többet. De ha most vitába menne vele, aminő jó hangulatban van egyébként is, alighanem az lenne a vége, hogy alaposan kipakolna egyebet is, ami egy esztendőn át összegyűlt a begyében. Hát inkább hallgatott és félkézzel kissé közelebb húzta az írást, amit Tamás gróf nyújtott feléje. Rézsutt bepillantott, felületes tekintettel, mint aki mutatni akarja, hogy most nem szándékozik belemélyedni a dologba. Úgyis jól tudja ő, hogy mire megy itt a pakli. Az intézőné véletlenül ott volt a kastélyban, amikor a gróf és a Katinka grófnő, az a vén lajtorja, rögtön Bea tant halála után szépen elosztottak mindent maguk között. Végighallgatta a szomszéd szobából az egész manipulációt. Hanem, amint az egyezségi írásba nézett, lassan mégis elfogta a kíváncsiság, hogy csakugyan

van-e bátorságuk végigcsinálni velük ezt a hitvány komédiát. Már belelapozott az írásokba, keresett valamit, aztán felnézett a grófra :

— A leltár is itt van?

— Itt, itt, mind a kettő. Ez a propter formam, ez meg a valóság-nak megfelelő. Szóval az intern.

Nem akart hinni a szemének. Szórol-szóra úgy volt, ahogy az intézőné elbeszélte. No de az mégis lehetetlen, hogy még a tíz-soros igazgyöngy nyakláncot se találja. Újból újra végigfutotta a leltár tétéleit, de a nyakláncnak nem volt nyoma sehol. Lehetetlen, képtelenség!... Tulajdonképpen, mit gondolnak róluk, hogy ezt merik? Talán, hogy a fejük lágyára estek? Hisz ez közönséges csalás. Cudar egy eljárás. Vagy a gróf Saáryaknál mindég így volt divatban? Már haragos lélekzet pörkölte bajuszát s egyik keze idegesen dobolt az asztalon. Nem tudta, hogy mit feleljen ekkora vakmerőségre.

— Szóval azt mondod Tami bátyám — s mélyen a gróf szeme közé nézett, míg másik keze meglöbögött egy papirost — hogy ez az úgynevezett intern leltár megfelel a valóságos hagyatéki állapotnak?

A gróf nem állta a hideg, fürkésző nézést és elmenekült a szemhéja mögé.

— No igen, az a valóságos hagyatéki állapot.

— Hát jó — mondta Miklós egy kis szünettel s már neki akart kezdeni, hogy mindent kipakoljon magából. Már elfeledte az asszony miatti haragot is s megfelelő szavakat keresgélve, szórakozottan átpillantott az asztal másik végére. Dódi nagyokat nevetgélt, mintha kitűnően mulatna. A báró arca már egész kivörösödött s épp a cigánynak vezényelt, hogy most meg azt, hogy nem anyától lettél s közbe odakarolt Dódi székének támlájára s nagy bizalmasan a fülébe énekelte :

— Nem anyától lettél, rózsafán termettél...

Miklós egy pillanatra kimeresztette a szemét, aztán megmarkolt egy evőkést és az asztalhoz vágta :

— De ki az öreg istennyilától lett volna, ha nem anyától?

Az intézőnének ezen akkorát kellett nevetnie, hogy tele lett vele az egész terem. Az ura a lábába bökött az asztal alatt haragosan, de az asszony még tovább kuncogott sokáig. Panni comtesse lesütötte a szemét, mosolyt takargatott a szája körül szemérmesen, pedig a legszívesebben ő is nagyot nevetett volna. A többiek elcsöndesedve megrökönyödtek, mert főként a hang, ahogyan a báróra ordított Miklós, olyan volt, amit nem szokás szó nélkül hagyni. Várakozóan néztek a báróra. Az a látszat kedvéért egyetlen szigorú és számonkérő pillantást vetett Miklósra, aztán jobbnak látta ismét elfordulni s úgy tett, mint aki a társaság kedvéért nem akar kázust csinálni a dologból. Gúnyos méltatlankodással kérdezte Dóditól :

— Mondja, Dódi comtesse, gyakran rá szokott ez jönni a maga... izé... urára?

Dódi az ajkába harapott. Ezúttal kénytelen volt magában igazat

adni a bárónak. Szégyenkezett az ura miatt. Hogy lehet valaki ilyen buta, mint ez a Miklós? Miféle vadállati viselkedés ez? És épp a Tami bácsi jelenlétében, aki úgylát rossz híret terjeszti mindenfelé s a többi rokonokkal maguk között nem is emlegetik másként, csak hogy a «paraszt». Holnap már Katinka néni is tudni fogja az egészet s megint része lehet gúnyos és csipkelődő leveleiben.

— Ne haragudjon, kérem, Miklóstra — mentette az urát a báró előtt — én nem tudom, mi lelte? Amikor beléptünk ide és meglátta magukat, egész dühbe jött, hogy ezt én szcenioztam így s magát is én hívtam ide. Sose szokott féltékenykedni. És épp maga miatt. Úgy-e, Berkess, ez már egészen nevetséges?

— Lehetne komoly is — felelte a báró.

Miklóst is bosszantotta már, hogy így elöntötte a méreg. A piroság lefutott az arcán s már egész fehér volt. Hátraereszkedett a széken és sötét figyellel bámult az asztal végére. Bántotta, hogy amikor itt ilyen nagy dolgok történnek, valóságos harc a Dódi rokonságával, hogy menteni tudja neki és Panninak, amit lehet, az nekilát hettyegni a báróval s addig csinálja, amíg egész kihozza a sodrából.

Tamás gróf nyugodtan megvárta, míg Miklós lehülkissé. Akkor aztán újból az írásokért nyúlt, szétteregette őket egymáson és nagy pecsétgyűrűs kezét súlyosan föléjük helyezte, mint valami nyomtatékot.

— Megértettél, fiam?

Miklós felkapott egy papírszipkát és megropogtatta fogai közt tollas végét. Elhatározta, hogy nem ott folytatja, ahol az előbb akarta kezdeni. Majd előbb ő is tárgyal az ügyvédjével, jól megrágnak az ügyet minden oldalról, hogy mit kelljen tenni s még azután is ráér kiönteni, ami a begyében van. Nem fognak túljárni az eszén. Ha egy kis csalafintaságra van szükség, neki se kell azért a szomszédba menni. S hányavetin felelte vissza :

— Meg én, mindent, Tamás bátyám.

— Hát akkor vedd magadhoz ezt az írást s majd odahaza írasd alá a Dódival. Magad is aláírhatod tanuképpen.

Azt, hogy tanuképpen, erősen hangsúlyozta, arra az esetre, ha Miklós nem volna tisztában afelől, hogy az elhatározásokban semmi jogi része sincsen. És már tölta is Miklós felé az írásokat, de az csak oda-sandított, anélkül, hogy utánuk nyúlt volna s a kezeit még mélyebben elsúlyesztette a zsebekben.

— Talán aludnánk még egyet erre, Tamás bátyám.

A gróf csodálkozva felfigyelt.

— A-lud-nánk? Úgylátszik, te mégse értettél meg engem?

— Biz én mindent megértettem.

— Hát akkor meg mi aludnivaló van még ezen?

— Csak.

— Úgy. Hát akkor csak aludjatok.

És gyorsan összehajtogatta az írást. Mérges volt, de nem szólt

többet a dolgról. Ha nagyon nógatja, még megneszel valamit, úgyis gyanakvó ember. Mint a többi paraszt. Most fel is van paprikázva a felesége miatt s azért se lehet okosan beszélni vele. Az asszony meg magától nem tesz semmit, szerelmes, mint egy macska s vakon teljesíti, amit ez az ember tanácsol neki. Dódival csak úgy lehetne menni valamire, ha jó alaposan összevesznének, akkor csupa dachból Miklós ellenére tenne mindent. Már gyerekkorában is ilyen volt, ha egyszer megmakacsolta magát. Gondolkodott és Dódira nézett, akinek a báró éppen lelkesen magyarázott valamit. Arra gondolt, ha például Miklós valami olyat tenne itt nyilvánosan, mint az előbb. Vagy még olyanabbat. Láttá Dódit, amint az előbb is mérgesen rágta már a száját, alighanem ennek se kell már sok a kirobbanáshoz. Elmosolyodott s a pohár után nyúlt lassan.

— De úgy-e azért ihatunk egyet a rokoni egyetértésre? — kérdezte gúnyosan Miklóstól. — Vagy azt se?

— Azt igen.

— No, mert az a fő, a rokoni egyetértés.

És összecsendült a két pohár. Aztán Tamás gróf visszaült a helyére. Dódi mellé. A cigánymuzsika már mind forróbban sistergett az asztal fölött. Az Édi nevű szolgabíró is nyakig merült a mámorosodásba s az intézőné, miközben nagyokat nevetett, alig bírta visszaterelni a szolgabíró kezét az asztal alól. A gróf bosszús pillantást vetett a háta mögé, ahol a kiürült pezsgősüvegek állottak. El volt ugyan rá készülve, hogy a nagybácsi szerepében neki kell ma itt mindent fizetnie, de tizenkét üveg, az mégis sok egy kissé. Ma nem azokat az időket éljük, amikor csak úgy dobálni lehessen a pénzt. Még ha valami haszna lenne belőle. Ha teszem nyélbeütötték volna az egyességet. Megint dühös volt Miklósról s fukaron számlálta magában a várható fizetség összegét. Aztán gondolt egyet s kaján mosollyal átszólt a bárónak :

— Hígvérű egy ember lehetsz ám te is, Frici.

— Mért aztán?

— Tánc nélkül megállni egy ilyen szép dáma mellett?

— Igazad van, Istenuccse igazad van.

Máris felpattant a székről és sarkantyúit összependítette Dódi előtt. A hegedűhúrokra nyomban lecsapott a viharos csárdás. A gróf kíváncsian figyelte Miklóst, aki előbb csak a nyakát szegte előre, vasvillaszemmel, aztán mikor az asszony oda is állt a táncnak s a báró karja rásimult a derekára, nagyot bődült az asztal végén :

— Fizetni, pincér !

A gróf oldalvást nézett, hogy elrejtse kárörvendő mosolyát. A cigány is felkapta a vonót, mintha nem merne játszani tovább, de Dódi mérgesen toppantott egyet, mire tovább zengtek a húrok. A főpincér előkerült, ugyanakkor a gróf is intett, hogy majd ő s előhúzza a tárcáját. De Miklós máris szórta, mérgesen dobálta az asztalra a bankjegyeket, anélkül, hogy a számlára nézett volna. A főpincér

udvariasan visszatolt egy bankjegyet, hogy az már sok is. A gróf örült, hogy megelőzték, de azért korholóan csóválta a fejét. A két fiatalabb huszár hirtelen elcsöndesült, oldalt fordult buzgón, mintha a tánc kötné le minden figyelmüket, aztán mikor már minden ki volt fizetve, vékony és csinos bőrtárcáikat előráncigálták s az asztalt paskolták velük, hogy fizetni, itt is fizetni! A főpincér mosolygott és szabadkozva hátrált, hogy már minden ki van egyenlítve.

— Ejnye, Miklóskám, ez mégse való, orozva, a hátunk mögött . . .
S a csinos és vékony tárcák visszakerültek a zsebekbe.

Miklós felállt és néhány lépést tett a táncolók felé. Aztán megállt sápadtan, szétvetett lábakkal. Nézte, hogy mint hajladozik az asszony. Egyik karból a másikba, egészen szorosan, s keble belesurlódik annak a kákabélűnek az atillájába. És rá se néz. Hányavetin forgatja a fejét, a nyakával is táncol, beleszépül, belepirosodik . . . Megőrült ez a Dódi? Gondolta, odalép, csöndes-szeliden megszorítja a kezét és azt mondja: elég volt, kedvesem. De már ő is tele volt daccal és nem tudta tenni. Bőszítette a leltárügy is, amit Tamás gróf tált fel az előbb. Ahol csak tehetnék, megkárosítanák ezt a két árvát, de az Istenüket, abból ugyan nem esznek, amíg ő a férj, addig nem, legalább is. Hát, Dódi kis szívem, szölongatta az asszonyt magában, gyere velem haza, gyere szépen, van nekünk otthonunk, ahol én vagyok a szerető gazdád, te vagy egyetlen édes kis párom, nem nekünk való ez a rogyásig-mulatozás, cudar emberek ezek itt valamennyien. De csak magában mondogatta, mert a dac és haragos dohogás túlzajongta ezeket a hangokat s egyre sötétebbé váltan sodorta, tépkedte sűrű bajuszának szálait.

(Vége következik.)

Szítnyai Zoltán.

RÉGI INTERIEUR.

*A kis szobában árva lámpa ég.
Az éjjel ott künn rejtelmes, sötét,
Anyám foltozza kis ruháimat.
A két fiúcska alszik édesen,
Az álmuk nem zavarja semmitem,
Az óra lassan éjfelet mutat.*

*Aludtam kissé. Félébren vagyok
És álmodom, hogy immár nagy vagyok
(Kis voltomért mi végtelen vigasz!)
A lámpa árnya lassan imbolyog,
Fejembe' száz tündéri kép forog,
Melyekből semmitem lesz majd igaz . . .*

Magay Bertá.